

כמה שפחות את יודעת ככה את ישנה יותר טוב / מאשה ממונטוב

אני יושבת בחדרי הצבוע בלבן, על הכסא הלבן שלי, בין השולחן הלבן למיטה המכוסה מצעים לבנים שלידה שידת ספרים לבנה. שמתי מוזיקה קלאסית ועברתי למיטה. התחלתי לקרוא את "רומיאו ויוליה" בפעם האלף.

"אני בבית"

"כבר באה"

שמתי את הספר על השידה שלצד מיטתי הסתכלתי במראה וירדתי.

בבית שלי שלוש קומות. הקומה שלישית הייתה החדר של אחי אורי, בקומה שנייה היו החדרים שלי ושל הוריי, שני חדרי אמבטיה וחדר ארונות. בקומה הראשונה היה סלון מבולגן עם ספה אפורה, ממ"ד בו מכונת כביסה והמון נעליים, שירותים קטנים, ומטבח עם חלון המשקיף לחצר.

"היית בבית ספר?" הוא שאל.

"כן."

"טוב, תכיני לי קפה."

הלכתי למטבח, הדלקתי קומקום והכנתי גם לאמא כי היא אמורה להגיע עוד מעט.

שתי כוסות זכוכית. בשביל אמא כפית קפה אחת, פחות מים ויותר חלב. בשביל אבא שתי כפיות קפה, יותר מים וטיפה חלב. שתיים סוכרזית לשניהם. רציתי גם, אבל אבא לא מרשה לי קפה או לאכול אחרי שש. הוא רוצה שאשמור על גזרה. דלת נפתחת. אמא מתקדמת אל עבר המטבח.

"הי מותק."

"שלום אמא."

"איך היה בבית ספר?"

"היה טוב, איך היה בעבודה?"

"את לא מבינה אני כזאת עייפה"

"רנה! כמה זמן?" הוא צעק עלי בזמן שאכל את החביתה שלו.

אמא הסתכלה עלי במבט שידעתי מה הוא אומר. תמהרי כדי שאבא לא ישתולל מעצבים כמו שהוא תמיד עושה. הבאתי לה את הכוס שלה ולו את הכוס שלו.

עמדתי לעלות לחדרי

"בואי לפה" הוא צעק עלי

"ניקית את השירותים?"

"לא, לא היה לי זמן. אנקה עכשיו."

"אה... ברור...חיכית שאני אבוא ואכעס עלייך כדי לעשות את זה!" הוא אמר בציניות וזלזול.

"מה הקשר? עשיתי שיעורי בית!" אמרתי בטון טיפה עצבני והתחרטתי ישר.

אל תדברי אלי ככה!" הוא צרח.

"סליחה", אמרתי בהשפלת מבט.

"תתקרבי לפה!"

התקרבותי. פחדתי.

זה כאב.

עליתי למעלה כולי בוכה כשאני יודעת שלאמא עכשיו יכאב יותר.

"תראי איך את מגדלת אותה, מטומטמת!" הוא צעק עליה.

"אני לא עשיתי כלום ואתה טיפה הגזמת" היא אמרה די ברוגע אבל היה שמה צליל של פחד.

"הגזמת?" הציניות חזרה.

היא עלתה לחדרי, שתי דפיקות בדלת.

"כנסי" אמרתי.

יש לה פנס בעין.

"הכל יהיה בסדר מותק," היא אמרה בזמן שהדמעות מציפות את עיניה.
הלכתי לישון בזמן שהיא מחבקת אותי.

בוקר חדש. השעה שש. התחלתי להתארגן לבית הספר.
אמא כבר לא הייתה לידי וגם לא בחדרה. בדרך כלל היא נשארת איתי עד הבוקר. חשדתי.
אבא התעורר.

הוא עצבני. כרגיל.

"בוקר טוב" אמרתי לאבא.

"בוקר."

"איפה אמא?" שאלתי.

"ברחה." הוא ענה.

מה זאת אומרת ברכה? היא השאירה אותי לבד איתו?

"מה זאת אומרת?" שאלתי.

"לא יכלה להשאיר אז היא נטשה אותי ואותך."

התחלתי להילחץ.

"את לא מאחרת?" הוא שאל

"כן אני יוצאת עכשיו."

"מהר!"

הלכתי לבית הספר ובדרך התחלתי לבכות, לא הבנתי מה קורה.

התקשרתי לאמא אבל היא לא ענתה.

התקשרתי לאח שלי אבל גם הוא לא ענה.

יש לי את המספר של הקצין שלו.

להתקשר או לא?

מה אם אני סתם אלחץ אותו?

החלטתי להתקשר.

"הלו?" נשמע קול גברי.

"בן?"

"כן"

"זאת רנה אנטונט, אחותו של אורי, אפשר אותו?"

"כן, הכל בסדר?" הוא שאל בדאגה.

"כן" אמרתי,

"אני פשוט חייבת אותו." לא יכולתי להגיד כלום, לא הבנתי כלום. פחדתי.

"רנה, זה דחוף?" אורי שאל והיה נשמע שהוא ממחר.

"אורי, אמא נעלמה."

"מה זאת אומרת נעלמה?" הוא נשמע מופתע.

"אבא אמר שהיא עזבה אותו ואותי."

"מה?" אני לא יודעת אם הוא לא שומע אותי או שהוא מבוהל.

"לא יודעת אורי," אמרתי.

"אני לא אוכל להשאיר איתו באותו בית!" המשכתי.

"אני אשאל אם אני אוכל להשתחרר."

"טוב," אני מנסה להרגיע את הנשימה שלי, הבכי עולה ואני נחנקת.

"ביי מאמי."

"ביי."

הוא ניתק.

הברזתי מכל השיעורים. ישבתי עם שנהב במחששה. אהבתי אותה. תמיד השיער שלה צבוע בצבעים שונים, הרחבות, עגילים בפנים וקעקועים. לא היה לה אכפת ממה שחושבים עליה, תמיד רציתי להיות גם כזאת. היא התחילה לדבר איתי על כל מיני נושאים אבל לא יכולתי לשמוע אותה מרוב הדברים שעוברים לי בראש. אמא עזבה אותי. היא השאירה אותי לבד עם הבן אדם האחרון שארצה להיות בחברתו. איך היא יכולה לעזוב ככה מישהי שהיא אוהבת.

נפרדתי משנהב והלכתי הביתה.

אבא בעבודה. כאילו הכל בסדר. הכל כרגיל.

דלת נפתחת. אורי. הוא מחבק אותי חזק. רציתי לבכות אבל אחרי היום אני לא חושבת שנשארה בי עוד אפילו דמעה אחת. הוא שואל מה קרה ואני מנסה למצוא מילים בשביל להסביר לו, והכל ניהיה כואב יותר יותר. והוא מנסה להרגיע אותי אבל זה לא הולך. הוא היה שם לידי, אבל בכל זאת הרגשתי לבד.

חיכינו לבואו של אבי. שעה ועוד שעה עברה, הוא מאחר. אבא בחיים לא מאחר.

השעה כבר שבע והוא לא מגיע. השתיקה ביני לבין אורי גרמה לתיקתוק מחוגי השעון להיות רועשים יותר. "איפה הוא" מילמלתי לעצמי.

"עוד מעט יגיע." אורי שמע אותי ומנסה להרגיע.

אבא נכנס, אמרתי שלום והלכתי להדליק את הקומקום.

"אורי, מה אתה עושה פה?" הוא אמר בחיוך אבל נשמע די לחוץ.

"שחררו אותי למיוחדת." אבא בא להשחיל מילה באמצע אך לא הספיק כי אורי המשיך לדבר:

"איפה אמא?"

"רנה לא סיפרה לך?" הוא הפנה אלי אצבע מאשימה וכרגיל השפלתי מבט.

"לא, היא לא סיפרה. מה היא אמרה לך כשהיא עזבה?? היא לפחות אמרה למה??"

"היא לא אמרה כלום."

"אז איך אתה יודע שהיא עזבה?" אורי המשיך לתחקר אותנו.

"היא השאירה מכתב." הוא ענה באדישות.

"מכתב? איזה מכתב?"

"איפה המכתב" ניסיתי להכנס לשיחה, אבל אבא התעלם ממני.

"אבא, איפה המכתב?" אורי שאל אותו בטון תקיף.

אבא הביא לו את המכתב מתוך המגירה של שידת הטלוויזיה.

אורי קרא את המכתב והעביר אותו אלי.

"רנה, אורי, אני מצטערת אך אני חייבת לעזוב. אני לא יכולה יותר. בבקשה אל תחפשו אותי, זה לא יעשה טוב לאף אחד מאיתנו."

קראתי את המכתב שוב ושוב ורק ניסיתי להבין איך היא יכלה פשוט לעזוב אותי ככה.

"רנה, מה עם הקפה?" קימטתי את המכתב לצורת כדור והלכתי למטבח למזוג מים לתוך הכוס.

הבאתי לו את הקפה. הוא לגם וניהיה עצבני. זרק את כוס הזכוכית על הרצפה.

"לא שמת סוכרזית!!"

פאק.

"יש משהו שאת יודעת לעשות כמו שצריך חוץ מלהתבכיין לאח שלך?! כי לבית הספר את מאחרת, את לא מנקה ואפילו

קפה כמו שצריך את לא יודעת לעשות!" הוא התחיל לצרוח ואני מנסה לא לבכות כדי לא להראות חלשה לידו.

ראיתי איך הוא מתקרב. זה היה מהיר אבל הרגיש כמו בהילוך איטי. נפלתי על הרצפה הקרה. והנה עוד התקף חרדה והבכי מתחיל לצאת.

"מה את ישר בוכה? לא עשיתי לך כלום" הוא שכח להוסיף 'עכשיו' במשפט. כי אני יודעת מה הולך לקרות לי עוד רגע ואני

גם יודעת ש אני לא יכולה לברוח.

אורי קפא ופניו התמלאו חרדה. אני, עדיין מנסה להסדיר את הנשימה, מתחילה למשוך בשיער ראשי ועדיין בוכה. צורחת.

אורי נראה כאילו הוא מנסה להתאפס על עצמו אחרי שהתאושש.

אבא שלי צועק עליי, אבל הצרחות שלי מתגברות על שלו.

כואב לי הראש. אורי התאפס.

הוא הביא לי את המשאף שלי התחלתי להרגע.

אבא עדיין צורח ולי כואב הראש ברמות משוגעות.

מכה פה. מכה שם.

הלכתי לחדר. מרגישה חסרת אונים כל פעם מחדש.

אורי נכנס לחדר ודחף לי כדור שינה עם כדור הרגעה. נרדמתי ישר.

באמצע הלילה מצאתי את עצמי הולכת ברחבי הקומה כי הייתי חייבת ללכת לשירותים. אני לא יודעת למה, אבל נכנסתי

לשירותים בחדר של ההורים. איך שאני נכנסת לחדר שלהם אני רואה את אמא, אבל אבא לא שם. אמא היתה מתחת

לשמיכה. היא חזרה! באתי להעיר אותה ולשאל אותה הרבה שאלות. ניערתי אותה, אבל היא לא ענתה. הורדתי ממנה את

השמיכה. כל המצעים היו מלאים בדם. התעוררתי. 6:23. התחלתי להתארגן לבית ספר וראיתי שאורי כבר התעורר.

"מה את עושה?" הוא שאל והתעלמתי למען הנימוס.

"בוקר טוב" עניתי.

"בוקר. מה את עושה?"

"מתארגנת לבית ספר, מה נראה לך שאני עושה?" אמרתי בציניות.

"את באמת חושבת שאת הולכת לבית הספר עם הפנס הזה??"

"יש סיבה שהמציאו את האיפור, אורי"

"זו לא הפעם הראשונה שאת עושה את זה, הא?" הוא שאל בדאגה.

"לא", עניתי.

הוא מלמל משהו לעצמו. לא היה לי אפילו כוח לשאול מרוב מחשבות שרצות לי בראש.

תפסתי את התיק וטרקתי את הדלת. הלכתי עם אלף ואחת מחשבות מתרוצצות בראש ולא שמתי לב לדרך. פתאום מצאתי

את עצמי בבית ספר.

ישבתי בשיעור מתמטיקה, אבל לא הקשבתי, רק חיכיתי להפסקה כדי לעשן סיגריה.

ספרתי דקה אחר דקה.

"רנה!" מיכאל המורה צעק עלי כדי להעיר אותי מהבהייה הניצחית.

לא הייתי מרוכזת בכלל.

"מה?"

"בואי אלי בסוף השיעור."

אוף.

בסוף השיעור הלכתי אל מיכאל.

"קיבלת 100 במבחן"

"כן..."

"את אחת התלמידות החזקות שלי, בדרך כלל את משתתפת. מה קרה לך היום?"

"כלום, אני פשוט קצת עייפה."

"הכל בסדר בבית?" הוא שאל.

"כמובן!" שיקרתי בלי למצמץ.

"טוב... משוחררת."

הלכתי מהר למחששה ושנהב כבר חיכתה לי שם.

"למה לא ענית לי אתמול?" שאלה.

"הייתי עסוקה."

שנהב ידעה מה קורה לי בבית, היא כבר בי'ב ואני רק בי'. גם לה היה אבא אלים. אולי בגלל זה היינו קרובות. אותו כאב

מקרב בין אנשים. אבל לא אהבתי לדבר על זה.

"לא יודעת".

"לא כיסית את הפנס כמו שצריך. חשבתי ש לימדתי אותך יותר טוב מזה!"

השפלתי מבט. שמענו שירים ודיברנו.

"חמישי היום," היא אמרה.

"אוי! צודקת".

כל יום חמישי אני הולכת לשנהב לארוחת ערב. אני, אמא שלי, שנהב ואמא שלה, רותי.

לא הייתי שבוע שעבר. עבר שבוע מאז שאמא עזבה.

"אני אבוא," המשכתי.

"יופי! היא מכינה לזניה".

"לא יודעת עד כמה יהיה לי תאבון," עניתי בעצב.

"חזרו ההפרעות?"

"לא יודעת, טיפה"

"יהיה בסדר" היא חיבקה ראותי כדי להרגיע אותי.

הלכתי אל הבית של שנהב. הבית שלה תמיד הקרין חום ואהבה.

רותי בשבילי הייתה מודל לחיקוי. היא אם חד הורית ל 5 ילדים מאז שאבא של שנהב נכנס לכלא על סחר בסמים קלים.

שנהב הייתה הבת היחידה. אחיה היו כמו אחים בשבילי - דואגים ומעצבנים.

אז אף פעם לא הרגשתי שם לבד. חוץ מהפעם. הלכתי ללא אמא והרגשתי לבד. אולי רותי תדע משהו. הן החברות הכי

טובות מאז ומתמיד. בטוח אמא דיברה איתה על המכתב, על הנטישה.

הטלפון שלי צלצל. שנהב.

"הלו?"

"איפה את?"

"מתחת לבניין".

"הודעתי לאמא שאמא שלך לא מגיעה".

"טוב." השיחה נותקה.

הבאתי להם את הדואר מהתיבה, כי הם תמיד שוכחים.

עליתי במדרגות, דפקתי בדלת. שנהב פתחה לי ונכנסתי.

"רנה!" רותי צעקה בחיוך מאוזן לאוזן.

"רותי!" השבתי בחזרה. חייכתי. עבר זמן רב מאז הפעם האחרונה שזה קרה.

"מה עם אמא?? היא לא עונה לי!" היא אמרה כאילו שהיא חושדת במשהו.

"מה, היא לא דיברה איתך?" הופתעתי.

"לא".

"היא אף פעם לא פספסה שיחה ממני רנה... מה קרה?" המשיכה, לא ידעתי אם לספר לה או לא.

"אבא אמר שהיא ברחה." המילים יצאו לי מהפה ללא רצון או מחשבה.

רותי הרימה גבה. היא התקדמה לטלפון של הבית. נראה לי היא ניסתה להתקשר לאמא אבל לא ענו לה.

אכלנו ודיברנו. אמא לא הועלתה בשיחה אבל דעתה של רותי הייתה מוסחת.

הלכתי הביתה לבד בזמן שדיברתי עם שנהב בטלפון כי היה מאוחר.

"אני יודעת שעשיתי לה משהו!!" נשמע צעקה של רותי ברקע.

"מה קורה שם?" שאלתי את שנהב.

"נראה לי שהיא מדברת עם אבא שלך על איזה מכתב".

יש לי הרגשה שמסתירים ממני דברים.

ואני רוצה לדעת מה.

אמא תמיד אמרה לי משפט ברוסית שניסיתי לשאול אותה למה היא לא מתגרשת מאבא או מדווחת עליו ומעדיפה להשאר בגיהנום הזה שנקרא משפחה שלמה אבל שבורה. "כמה שפחות את יודעת ככה את ישנה יותר טוב" אני מעדיפה לוותר על השעות המעטות שאני גם ככה מקבלת רק כדי לדעת הכל, לדעת למה היא עזבה. תמיד שנאתי את המשפט הזה. תמיד סמכתי על תחושות הבטן שלי. חזרתי הביתה והלכתי לחדר, אבא כבר ישן ואורי היה עם חברה שלו דנה. הלכתי ישר לישון, כדי להתחמק ממחשבות.

הלכתי למחסן בחצר שאף פעם לא הייתי בו כי אבא לא הרשה לי להתקרב אליו. תמיד הייתי סקרנית אבל גם פחדנית. נכנסתי למחסן. היתה שם מיטה לבנה עם כתמי דם בדיוק כמו בחלום שלי על אמא, רק שהפעם אמא לא נראית מתה. היא נראית שלווה. התעוררתי. עוד סיוט. כבר כמה ימים ברצף שאני חולמת את אותו החלום שוב ושוב.

בימי שישי אני לא לומדת. אני שונאת את זה, כי אני לא אוהבת להיות בבית. עכשיו במיוחד, כשהוא לא באמת מרגיש לי כמו בית. מצחיק איך העדר של בן אדם אחד מפנה כל כך הרבה מקום וגורם לכל כך הרבה ריקנות. אבא לקח חופש היום. "אכלת?" הוא שאל "אני לא אוכלת בבקרים." "ממתי?" הוא שאל. "מגיל 10 פחות או יותר" עניתי. הוא לא מכיר אותי. "שנהב יכולה לבוא היום?" שאלתי בקול שקט. "היא והאמא המשווגעת שלה לא יתקרבו לבית הזה!!!" הוא צעק. "טוב, אני הולכת לקפה עם אליסיה." "יופי."

אליסיה הייתה ילדה מהכיתה שלי. לא היינו קרובות, אבל אבא שלי אוהב רק אותה מבין כל החברות שלי אז היא הייתה השקר הכי טוב שיכולת להמציא. היא יודעת את זה. הלכתי לבית קפה במרכז המסחרי בעיר עם שנהב. "מה הלך בין אמא שלך לאבא שלי אתמול?" "תשמעי אני לא יודעת אם אני אמורה לדבר על זה..." "שנהב!!" אמרתי ברוגז.

"טוב, אמא שלי מנהלת יומן וכותבת הכל. בואי נלך אלי עכשיו ונציץ מהר! נדע יותר ממה שאני שמעתי." "לא נעים לי לחטט לאמא שלך ביומן." "את רוצה לדעת מה קורה או לא???" היא אמרה בצעקה. "אני כן..." "אז זהו! בואי!"

הלכנו לבית שלה. לא הרגשתי טוב עם מה שאני עושה. שנהב אמרה שאמא שלה בעבודה אז אין לי מה לדאוג, אבל דאגתי. שנהב חיפשה את המפתחות לדלת בתיק שלה ואני עוד חושבת מה אני הולכת לגלות ביומן.

הלכנו לחדר ומצאנו את היומן. שנהב אמרה לבדוק מה כתוב ביום שאמא עזבה. היומן הזה ענק. בספרייה בחדר היו מלא יומנים ובכל יומן כתובה שנה אחרת. שנהב הביאה לי את זה של השנה והתחלתי לחפש את התאריכים, אבל לא מצאתי. יש רק סימן של דפים קרועים. "היא כנראה החביאה את זה איפשהו!" שנהב אמרה.

התחלנו לחפש בכל הבית ולא מצאנו.
בזמן ש חיפשתי בין הספות, שנהב חיפשה במטבח.
"מצאתי!" היא צעקה.
הדלת נפתחה. זאת רותי. שנהב הכניסה מייד את הדפים אל תוך הז'קט שלה.
"מה אתן עושות בנות?" רותי שאלה.
ניסיתי להגיד משהו, אבל גמגמתי.
"סתם, מחפשות כסף קטן להזמין פיצה." אמרה שנהב בזריזות.
רותי נתנה לשנהב שטר של מאה.
"אני אפילו לא רעבה," אמרתי בזמן שהלכנו לכיוון החדר שלה.
"מה את רצית שאגיד לה, אה? אמא, חיפשנו את הדפים שקרעת מהיומן שלך שבוודאות לא רצית שמישהו יראה?" שנהב אמרה בציניות.
נכנסנו לחדר של שנהב בזמן שרותי נשארה במטבח ועמדנו להתחיל לקרוא את הדפים הקרועים. שנהב הפילה אותם על הרצפה והם התפזרו בכל החדר. התחלנו לאסוף אותם ופתאום שמענו רעש של צעדים במסדרון.
רותי לא דפקה ופשוט נכנסה לחדר. נכנסנו ללחץ.
"מה אתן עושות???" צעקה עלינו.
"אני מצטערת אמא," שנהב מהירה לומר
"אני מצטערת רותי אני רציתי לדעת אם יש משהו שאת מסתירה ממני לגבי אמא שלי" עליתי על דבריה של שנהב
"יכולת לשאול" אמרה כשהיא עצבנית
"לא היית אומרת לי כלום" אמרתי באותו טון בחזרה
זה התחיל להראות שרותי מבינה אותי ונרגעה.
נשמע צלצול בדלת. "שנהב לך קחי את הפיצה" אמרה רותי. שנהב יצאה מהדלת ורותי הסתכלה עלי.
"רנה, אני לא יודעת איך להסביר את זה אבל זאת מין הרגשה כזאת שאני בטוחה בה שאמא שלך, קרה לה משהו נוראי מבעל מכה.
"למה את מתכוונת?"
"לאחר שהלכת קיבלתי מכתב." היא באה להמשיך אבל קטעתי אותה באמצע
"גם לי היא כתבה מכתב"
"במכתב שניתן לי היה כתוב שהיא צריכה לברוח" היא נשמה עמוק
"רנה אם יש דבר אחד שאני בטוחה בו לגבי אמא שלך זה האומץ לב שלה. וזה שהיא לא מהאנשים שבורחים."
"מה את חושבת שקרה." שאלתי
"רנה" היא אמרה בפרצוף עקום.
"רותי!" צעקתי
"רנה אני חושבת שאבא שלך" היא לא מצליחה לסיים את המשפט בלי להיחנק מהבכי
"שאבא שלי מה?"
"רנה אני חושבת שאבא שלך רצח אותה."
נכנסתי להלם. היא המשיכה לדבר אבל לא שמעתי כלום.
מה עם זה מה שתחושות הבטן והחלומות שלי ניסו להגיד לי כל הזמן.
"רנה" רותי צעקה
"מה?"
"הכל בסדר"
"לא, אבל אני חייבת ללכת"
רותי ניסתה להגיד משהו אבל לא הספיקה.
חשבתי בדרך על החלומות שלי ומה שרותי אמרה ואיך יכול להיות שאני כל כך תמימה. שאני כל כך טיפשה. שאני האשמתי אותה. שהיא עזבה אותי. שאולי כל הזמן הזה היא הייתה לידי.

נכנסתי לבית. אבא לא נמצא. הלכתי למחסן בדיוק כמו בחלום.
אולי לא הייתה שמה מיטה אבל.
אמא כן.